

brugtes for mange penge til administration og for lidt til materielanskaffelser. For det andet var den administrative og beslutningstagende forretningsgang ikke tilstrækkelig effektiv, og endelig rejstes spørgsmålet om, hvordan man kunne sikre streng civil kontrol med det militære apparat.

Betænkningens generelle indstilling gik ud på integrering, således at fælles funktioner for de tre værn samledes under én myndighed. Der var imidlertid på dette tidspunkt ikke tale om nedlæggelse af de enkelte værn.

I 1963 blev forsvarrets organisation under en ny regering taget op til ny omvurdering, og en hvidbog om forsvaret af 1964 konkluderede derhen, at Canadas væbnede styrker skulle integreres under én forsvarschef og én forsvarsstab. Dette skridt betegnes som indledningen til et fuldt sammenmeldet forsvar i Canada.

1. fase af reorganiseringen var således integration af forsvarrets øverste ledelse, og dette fandt sted i august 1964, idet værnstabene i forsvarsministeriet blev nedlagt, og i stedet oprettedes en integreret forsvarsstab. Organisationen, der i detaljer fremgår af vedlagte skitse, omfatter forsvarschef, viceforsvarschef og 4 større organisatoriske enheder for henholdsvis operationer og beredskab, teknisk tjeneste, økonomi og personel.

Reorganiseringen omfattede en genoplivelse af forsvarsrådet („Defence Council“) med det formål at styrke den civile kontrol.

Rådet, der skulle virke som det primære politiske råd inden for ministeriet, bestod af forsvarsministeren (formand), 3 civile („Associate Minister“, „Deputy Minister“ og formanden for „Defence Research Board“) og 2 militære (forsvarschef og viceforsvarschef).

Forsvarsministeren og „Associate Minister“ er i modsætning til „Deputy Minister“ politiske ministre, der begge er medlemmer af regeringen. De har ens status inden for ministeriet, men har opdelt arbejdet således, at forsvarsministeren tager sig af sager vedrørende operative og internationale spørgsmål, medens „Associate Minister“ tager sig af administrative spørgsmål.

„Deputy Minister“ er embedsmand og ovennævnte politiske ministres øverste civile organ for den praktiske udøvelse af deres ledelse og kontrol med det canadiske for-

svars økonomiske, personel- og materielmæssige ressourcer. Han er endvidere ansvarlig for auditørvæsenet, informations-tjeneste og almindelige departementale opgaver.

2. fase. Den nye forsvarsstab blev med det samme anmodet om at udarbejde forslag til ændring af kommandostrukturen, d.v.s. reorganiseringen af 2 regionale flåde-, 4 regionale hær- og 5 funktionelle flykommandoer, idet man ønskede at udforme en ny kommandostruktur, som på en mere nøjagtig måde genspejlede både den nye integrerede forsvarsstab og den forøgede betydning af operationer, hvori enheder fra to eller flere værn deltog.

I 1965 besluttede regeringen at nedskære førnævnte 11 kommandomyndigheder til 6 samt at reorganisere disse efter funktion. De nye kommandoer, der i princippet er to eller fællesværnskommandoer, er følgende:

- „Mobile Command“,
- „Maritime Command“,
- „Air Defence Command“,
- „Training Command“,
- „Air Transport Command“ og
- „Materiel Command“.

„Mobile Command“ blev oprettet i oktober 1965, og dens opgaver er at opretholde kampklare landstyrker og taktiske luftstyrker, der hurtigt kan indsættes under omstændigheder, der varierer fra tjeneste i Europa til fredsbevarende FN-aktioner.

Styrkerne omfatter en mobil infanteribrigade, to luftbårne brigader samt et luftbårent regiment. Endvidere fire eksadriller taktiske støttefly samt transportfly og helikoptere.

„Maritime Command“ oprettedes i januar 1966 og omfatter alle maritime flåde- og flyverstyrker, i alt 34 flådeenheder, heriblandt et hangarskib samt 6 fly-eskadriller til forskellige formål.

„Maritime Command“s primære opgave er antiubådskrigsførelse.

„Air Defence Command“s virksomhed er ikke i væsentlig grad berørt af integreringen, idet denne bidrager til luftforsvaret af det nordamerikanske kontinent i samarbejde med USA („North American Air Defence